

се готви малко по малко, а той се обърналъ къмъ другитѣ велики сили въ Европа съ молба, всички да настоятъ и да накаратъ турския султанъ да даде свобода на християнитѣ и българитѣ въ империята си, да не ги измжчватъ злосторници така, както до сега. Великитѣ сили започнаха да мждруватъ и отлагаха работата. Рускиятъ царь не искаше да остави българитѣ да теглятъ повече и презъ пролѣтѣта на 12 априлъ 1877 г. той събра войскитѣ си въ Бесарабския градъ Кишиневъ, и обяви война на Турция.

Българскитѣ опълченци. — Царската заповѣдь за войната зарадва всички българи, а най-много преселенитѣ наши братя въ Кишиневъ, Болградъ, Бендеръ и въ Румъния, които вече съ очитѣ си гледаха, какъ руската войска се стѣга да мине презъ Румъния за Дунава. Родолюбиви българи преселници или бѣжанци — бунтовници изъ Турция, поради възстанията, се разтичаха и започнаха да постъпватъ доброволци въ руската войска. Въ рускитѣ военни училища се учеха около 20—30 българчета — всички постъпиха подъ знамената. Въ Кишиневъ се яви единъ пѣргавъ и смѣлъ българинъ, на име Иванъ С. Ивановъ, който записа около 3000 души българи доброволци. Той ги събра въ единъ църковенъ дворъ и отиде да обади на рускитѣ офицери, че млади българи, смѣли и радостни, желаятъ да идатъ съ руската войска да се биятъ за отечеството си. Записанитѣ млади българи отъ радост тичаха нагоре надолу и хвърляха калпацитѣ си въ въздуха, като пѣяха разни бунтовни и хайдушки пѣсни. . . Когато дойде рускиятъ главнокомандуващъ, великия князь Николай Николаевичъ, той прие доброволцитѣ и реши да